

Er Krydsning med fremmede Racer tilraadelig, og da under hvilke almindelige Forudsætninger?

Diskussion ved den 13de Landmandsforsamling.

Diskussionen indledes af Dyrslæge L. B. Doppermann med følgende Foredrag:

Idet jeg har den Ære at tage Ordet for at indlede det foreliggende Spørgsmaal, da skal jeg ikke længere end højest nødvendig lægge Beslag paa Deres kostbare Tid, idet jeg gaaer ud fra den Forudsætning, at der her i Forsamlingen er saa udmærkede Kræfter tilstede, der fuldtvel ere istand til at give Bidrag til dets rette Besvarelse.

Som De se, er Krydningsspørgsmaalet her fremsat i sin Almindelighed og bliver altsaa at behandle saaledes, medens der naturligvis intet er til Hinder for, at man til nærmere Belysning og Motivering fremdrager specielle Exempler af Husdyravlens Historie.

Krydsningsavlen har en lang Fortid og har, saasnart et Folk naaer et vist Kulturtrin, og saasnart Samkvemmet mellem Folkeslagene udvikler sig, altid havt — og vil sikkert i Fremtiden have mange Tilhængere. Dette er saa naturligt og begrundet i flere Aarsager. Jeg vil først og fremmest nævne den Omstændighed, at saa vist som Agerbrug og Pleje i Aarenes Løb er istand til at løfte Husdyravlens og de hjemlige Racer og i Virkeligheden at bringe disse paa et tilfredsstillende og rentabelt Standpunkt, saa vist er det ogsaa, at dette skeer paa en Langsom Maade, ja saa langsomt, at man aabenbart ofte vilde blive distanceret, naar man altid kun vilde følge denne Vej. Ved at betragte, hvorledes det er gaaet

med Husdyravlen her i Danmark i dette Aarhundrede, da ville vi se, at der for de flestes, især for de mindre Husdyrs Bedkommende er gaaet den Dom over dem, at de hjemlige Racer („Landracer“) ere forsvundne paa Grund af, at de ikke have kunnet følge med saa hurtig, som de store Fremstridt i Agerbruget og de stigende Fordringer gjorde Krav paa. En hel anden Sag er det, hvor Husdyravlen har været dreven og drives saaledes, at den hjemlige Race endnu stedse er et Udtryk af Landets Natur, Klima, Agerbrugstrin, og Gjenstand for saa omhyggelig Pleje, som Forholdene tilstede; her kan i Virkeligheden endnu være Tale om en „National-Race“. De vide Alle, at jeg med disse Ord nærmest har Sylland for Dje.

Idet vi altsaa maa erkjende, at Krydsningsavlen for en væsentlig Del har udviklet sig her i Landet netop paa Grund af tvingende og uimodstaaelige Forhold, og i Virkelighed paa flere Omraader har beriget os, gjælder det om, at det staar klart for os, under hvilke Omstændigheder man maa optræde som Tilhænger eller Modstander af denne Vej.

Saa sandt som der ad Krydsningsvejen kan opnaaes gode og smukke Resultater, saasandt kan den ogsaa føre til Odelæggelse. Der ligger jo i den menneskelige Natur en særlig Lust til at prøve noget Nyt, — ikke „at nøjes med det, man har“. Naar man begynder paa Krydsningsavl alene af denne Lust til at gjøre Experimenter, uden Plan og uden Maal, og saa lader det komme an paa den blinde Lykke, — da er det nemt at affige Fordømmelsesdom over denne Fremgangsmaade. Det kan imidlertid ikke nægtes, at Krydsningsvejen i flere Henseender er lokkende og fristende, idet den baade stiller Bengefordel og skønne Husdyrformer i Udsigt, og er af den Natur, at man paa en forholdsvis let Maade kan høste, hvad Andre have faaet. Fristelsen bliver endnu større, naar man seer, hvilke smukke Resultater, der fremkomme ved Krydsning i andre Egne, ja endog indenfor snævre Kredse, muligvis for Ens egen Nabo. En Hovedgrundsaetning ved al Krydsningsavl bliver ufravigelig den, at skal den lede til et heldigt

Resultat, da maa Bedkommende være i Besiddelse af Dygtighed og kritisk Sans, for at kunne undgaa de mange og farlige Skjar, hvorpaa det Hele saa let strander. Krydsningsavlen er med andre Ord en Vexel, som trækkes paa Opdrætterens Intelligens: — det kommer saa an paa, om han er istand til at honorere den eller ikke. Naar vi se hen til de store Fremskridt, der i de sidste Aar have fundet Sted her i Danmark i Henseende til Agerbrug og Husdyrhold, da varsler dette heldigt om, at ligesom disse Resultater ere Følge af Landmændenes tiltagende Intelligens og Dygtighed, saa tør man gjøre sig Haab om, at Krydsningsavlen ikke vil berede os Ulykker, men at det mere og mere vil gaa op for Befolkningen, at for med Held at betræde denne Vej, gaar det ikke an at gaa med tilbundne Øjne, — at man maa vogte sig for Ensidighed og tage alle Forhold i Betragtning. Under alle Omstændigheder at optræde som Modstander af Krydsningsavlen, og saa vente, at Befolkningen, hvad enten der nu appelleres til Patriotismen, den nationale Følelse eller peges hen paa flette Resultater, i saa Fald ikke vil gjøre Brug af den, — heri ligger sikkert en Illusion. Det maa staa fast, at Krydsningsavl kunne vi ikke undgaa; men vil det overhovedet være rigtigt at betragte den med fjendtlige Øjne, som noget, der af al Magt skal bekæmpes? Nej, visselig ikke! Som tidligere bemærket, har den alt bragt udmærkede Resultater, saa at man har fuld Foje til at glæde sig over den Berigelse, der af denne Vej er tilflydt vor Nationalvelstand, og der er Grund til at vente, at endnu skønnere Følger ville kunne naas i Fremtiden, det gjælder da om at træffe det rette Spor, at gaa ud fra de rette Forudsætninger, under hvilke Krydsningsavlen er tilraadelig.

Til Besvarelse af denne Del af Spørgsmaalet maa det derfor være mig tilladt i Korthed at pege paa de Hovedgrundføringer, som blive at overveje, forinden man indlader sig paa Krydsningsavl.

1. Man maa vide, hvad man tilfigter.

Som bekjendt kan man ved Krydsningsavlens betræde flere Veje: man kan saaledes blot tilfigte ved enkelt Krydsning at producere Brugsdyr (Salgsdyr), eller ogsaa kan man gaa videre, ved bevidst, gennemført Krydsning at søge at danne Stamme-Race. Det er indlysende, at denne sidste Vej i fuldeste Maal kræver Dygtighed, Udholdenhed og Energi, og man maa altid erindre, at en Charles Colling og en Bakewell „gro ikke paa Træerne“. At danne Mellemformer ad Krydsningsvejen og benytte disse indbyrdes til Avl, har altid viist sig at frembyde særlige Vanskeligheder, idet der let gjør sig Omstændigheder gjældende, der særlig virke opløsende paa Forbindelserne. Hvad Vej man imidlertid end vil gaa, maa man dog altid holde sig skarpt for Øje, at man ikke maa opbruge alle vore Husdyr til Krydsningsavlens, at man ikke for det Fremmede forsømmer Plejen og Omsorgen for vort Eget; thi steer dette, da miste vi for det første Grundlaget, hvorpaa den tilfredsstillende Krydsningsavl i Længden skal bygges, og dernæst kaste vi Broen af og forhindre et Tilbagetog, naar det viser sig, at man har grebet fejl og ikke forinden taget alle Forhold i Betragtning, der kunde lede til et heldigt Resultat ad Krydsningsvejen.

2. Man maa erindre, at Naturforholdene og Plejen have størst Indflydelse paa de indførte Racer.

Naar vi studere Husdyravlens Historie, ville vi se, at der netop i Henseende til denne Grundfætning er steet de største Forsyndelser og begaaet de største Misgreb. Man maa stadig holde sig for Øje, at det næsten altid er saa, at de hjemlige Racer i Tidernes Løb i den Grad ere blevne vore egne, at de ere rede til at bære onde og gode Dage sammen med os. Ikke skal dette forstaaes saaledes, at det er Meningen, at de hjemlige Racer kunne byde os et godt Udbytte under de ublide Raar, — nej langt fra! —; men en Kjendsgjerning er det, at de under disse Omstændigheder besidde en Seighed, en

Modstandsevne, som de fremmede ædle Racer i Reglen slet ikke besidde. Med andre Ord: for hines Bedkommende kan i Reglen Tabet oprettes, for disses saa at sige aldrig.

En Hovedgrundfætning bliver det derfor, at man maa kunne byde de indførte Racer tilsvarende Forhold som dem, de have levet under. For at tage et Exempel: Korthornskvæget vil aldrig kunne trives og betale sig, hvor man ikke kan byde det frugtbare Egne, yppige Græsgange og Kraftfoder om Vinteren. Vil man have denne Race til at malke, maa man ved særlig Pleje, passende Græsgange og Koesfodring om Vinteren forhindre, at Fedningstilbøjeligheden aldeles tager Overhaand. Hvorledes Naturforholdene kunne optræde som fjendtlige mod Indførelsen af fremmede Racer, have vi ogsaa et Exempel paa, dengang man forgjæves under Fastlandspærringen gjorde alle mulige Anstrængelser for at bringe den finuldede Faareavl frem i England.

3. Man maa erindre, at det er en Kjendsgjerning, at den første Krydsning altid slaaer stærkest igjennem.

Heri ligger naturligvis et Gode, idet Pengesfordelen i Reglen er forholdsvis hurtig vundet, men denne Ejendommelighed maa imidlertid ikke lede os vild paa Krydsningens videre Bane, eller lade os foregøgle Ting, som vi fuldtvel vide ikke senere gaa i Opfyldelse. Det er let at paavise, hvilke glimrende Resultater den første Krydsning ofte, ja maaften oftest har; den fremmede Races gode Egenstaber ligesom storme frem og gjøre sig gjældende til Gavn for Pungen og til Glæde for Djet; men det gaaer med Krydsningsavlen ligesom med dem, der skulle bestige et højt Bjærg: fra først af gaaer det nok saa let, men efterhaanden, som man kommer tilvejs, optaarne Vanstælighederne sig mere og mere; Mange blive vel saa trætte og gaa tilbage, og kun Faa naa Toppen: en fuldstændig gennemført Krydsning. Der er jo imidlertid næppe Spørgsmaal om, at selv de, der holde sig fra de store Højder,

og som under isvrigt vel overvejede og begrundede Forhold anvende den enkelte Krydsning, kunne naa et smukt, ja vel endog i økonomisk Henseende glimrende Resultat. Hvor lavt og hvor højt man end sigter efter Krydsningsmaalet, maa hele Bygningen imidlertid hvile paa en Grundvold, som jeg dernæst vil tillade mig at pege paa, og derhos udtale, at hvor denne mangler, der vil sikkert Krydsningen under alle Omstændigheder lede til Ødelæggelse. Jeg mener hermed:

4. Det strænge Udvalg og den skarpe Kritik af Tillægsdyrene.

Husdyravlens Historie — ogsaa her i Danmark — frembyder sørgelige Exempler paa, at man ved Anvendelse af fremmede Racer til Krydsning langtfra altid har anlagt den strænge Maalestof, som det er en ufravigelig Nødvendighed at bruge. I „Blodsperioden“ blev det, selv af ledende Mænd, mundtlig og paa Prent fremsat som en Trossætning, at det ikke kom an paa Tillægsdyrenes individuelle Skrøbeligheder, naar de blot vare af „Racen“. Vi ere — Gud ske Lov! — komne over det Stadium, at sligt mere kan passere, men det skader ikke, atter og atter at advare imod at bruge middelmaadige Individuer til Avl, blot fordi der muligvis kan præstere Bevis for, „at de henhøre til Racen“. — Paa den anden Side er det saa naturligt, at man, naar den tilførte Race er af ren, konsolideret Bestaafenhed, bygger paa en langt mere sikker Grundvold, end hvor man begynder med noget spredt, noget endnu ikke afsluttet. Det hører derfor til Krydsningsavlens Art, at den tilførte Race maa være ren. Fra England kunne vi ogsaa lære, hvilken Pris der sættes paa udmærkede Individuer indenfor Racen, og kunne og ville vi ikke staa os fremragende Handyr, da skal det siges atter og atter: Afslad da at betræde Krydsningsvejen; thi Skuffelserne ville i saa Fald blive for store, og husk paa, at der i Krydsningsspørgsmaalet skjuler sig et stort nationaløkonomisk Spørgsmaal, — at der ad denne Vej vel kan ske et mægtig

Opfving i vor Nationalvelstand, men sandelig ogsaa en Forsyndelse mod det, som Forholdene og Klogskaben byde at bevare. Vi maa være os bevidste, at vi ikke alene have Hensyn at tage overfor vore individuelle, økonomiske Interesser, men ogsaa have et Ansvar ligeoverfor Udviklingen af vort Fædrelands Husdyravl.

5. Til Slutning blot et Par Ord om et Spørgsmaal, som staaer i nært Forhold til Krydsningsavl, nemlig Parring i nærbeslægtede Led, „Sambrydsavl“.

Som De vide, ere Meningerne herom delte, idet Mange paa det Bestemteste lyse Fordømmelsesdom over denne Fremgangsmaade, medens Andre, der i Videnskabens Verden og Husdyravlens Historie have et stort Navn, forsvare denne Avl. Fra disses Side indrømmes imidlertid, at der skal stor Forsigtighed til, — at endog blot Anlæg og Disposition til Fejl og sygelige Tilstande utvivlsomt paa denne Maade potenseres i Afkommet, — og allerede af den Grund maa en fortsat Slægtskabsavl i nære Led uden Tvivl undgaaes saa meget som muligt; — rent at undgaa Slægtskabsavlens frembyder i mange Tilfælde uoverstigelige Vanskeligheder, men det gjælder som sagt om at have Dinene aabne for Farerne. Skjønt jeg ellers ikke kan være med til at understreve »vox populi, vox dei«, troer jeg dog, at den almindelige Folkeanskuelse i denne Sag har sin Berettigelse.

Agronom Landmark fra Norge. Det har glædet ham særdeles meget at høre dette Spørgsmaal fremsat til Drøftelse i en dansk Forsamling, thi det er et Spørgsmaal, som ogsaa er fremme i Norge. Det vil interessere ham saa meget mere paa dette Sted at høre de ulige Meninger derom, eftersom Stemningen hidindtil i Danmark jo overvejende har været for kun at benytte Landets egne Racer, medens han dog nu af Udstillingen seer, at Frygten for Krydsningen med fremmede Racer begynder at vige; og han troer at kunne lykønske det danske Landbrug

hertil, thi i Norge, hvor Meningerne ogsaa have været delte, er der naaet store Resultater ved Indførelsen af og Krydsningen med fremmed Kvæg, og de Fleste indrømme nu Fordelen deraf, skjøndt Krydsningen langt fra altid er drevet med den ønskeligste Indsigt. Taleren har ikke faaet det Indtryk af de her udstillede jydsk Stude, at de kunne maale sig med Korthornskvæget, og han troer, at man hurtigere, lettere og billigere vil naa til et godt Resultat ved at krydse den jydsk Race med Korthornskvæg og deraf skaffe sig gode Fededyr, end ved holde den jydsk Race ren. Han antager, at ogsaa en Del af Thyderne dele denne Anskuelse og ønsker det udtalt ved denne Lejlighed, thi efter at man nu ogsaa i Norge har begyndt at kaste sig over Fedning for det engelske Marked, har man begyndt ved Indførelsen af Korthorn at ville forbedre Landets egne Racer i den nævnte Retning.

Gaardejer Simon fra Drastrup. Vi sætte Pris paa i vor jydsk Race at have en Kvægrace, der ikke blot egner sig til Fedning, men hvis Malkeevne ogsaa kan udvikles betydeligt. Naar vi i en Række af Aar have brugt den jydsk Malkeko i vore Mejeribesætninger, da kan den formedelst sin Kropbygning og gode Natur alligevel med Fordel sættes paa en Fedestald. — Taleren hævder, at han ingen Ulempe har fundet ved Tillæg i nær Familie, naar man blot strax og ubetinget afstyder alt, hvad der viser sig befængt med en eller anden Sygelighed. Han har i over 30 Aar brugt Indaavl, og det endog i en temmelig lille Besætning, og det er som Resultat heraf, at den af ham paa Dyrskuet fremstillede Tyr (der fik Kongepremien) er fremgaaet, og denne er ingenlunde en Tilfældighed, de yngre Dyr, der ere fødne efter ham, ere ligesaa smukke.

Inspektør Buus takker Indlederen for den klare Maade, hvorpaa han fremsatte og hævdede Betingelserne for at benytte fremmede Racer til Krydsning. Det er et brændende Spørgsmaal og kan næppe gives en ubetinget Besvarelse. Krydsningens Nytte vil stille sig noget ulige, eftersom det er en Fed- eller Mælkerace, vi ønske uddannet. At den jydsk Races Krydsning med Korthorn kan give smukke Resultater bærer Dyrskuet tilstrækkelig Vidnesbyrd om, men Spørgsmaalet bliver her, om vi bør slaa os til No med en første Krydsning, eller om vi ikke bør søge ved en gennemført Krydsning at danne en Stamme, som kan passe for vore Forhold. At dette har kunnet lade sig gjøre med vore Faar er i alt Fald en Kjendsgjerning; thi ved paa disse at anvende en gennemført Krydsning ved passende fremmede Faareracer er det ved en omhyggelig Pleje og kraftig Fodring lykkedes gennem forholdsvis faa Generationer at skaffe en faa vel udviklet og kraftig Faareflokk, som det ikke vilde have

været mulig uden ved Benyttelsen af de fremmede Racer. For Maltkvægets Bedkommende stiller Krydsningsspørgsmaalet sig derimod anderledes og ulige i de forffjellige Egne, hvorom Taleren ved sit Foredrag om Hornkvæget paa dette Dyrskue allerede har udtalt sig. Han viste nemlig der, at medens den gennemførte Krydsning med Anglerkvæg paa Nerne kan faa disses hjemlige Racer, der staa temmelig lavt og ere svage, til at gaa op i den nye Race, Anglerkvæget, kunne vi ikke vente, at det samme vil ske i Jylland, hvis nationale Kvægrace er stærk, sejt i sin Udvikling og ikke tilbøjelig til at give efter, og søge vi alligevel at forcere Anglerkrydsningen gennemført, vil der i hvert Fald i de Egne af Jylland, hvor Klimaet er noget harst ikke naaes noget godt Resultat, hvorom selve Dyrskuet vidner, da de der fremstillede Krydsningsprodukter mellem Angler og Jyder ere nogle af de mindst heldige paa Udstillingen. — Angaaende Avl i nært Slægtskab, som den sidste Taler berørte, ere Meningerne meget delte, men det er i hvert Fald en Kjendsgjerning, at hvis vi drive vor Svineavl for udelukkende ved Indavl og i nært Slægtskab, da blive Svinene usunde, hvilket jo er Tilfældet mange Steder, hvorimod vi bevare dem langt bedre ved jævnlig at indblande frisk Blod. Og den samme Erfaring have Andre gjort med Hensyn til Kjøbsfaarene, ogsaa her viser en fortsat Avl i nært Slægtskab sig at være uheldig, og Grunden er vel den, at ogsaa de ere saa stærkt udviklede, at Sundheden og Kraften for en stor Del er gaaet tabt. Paa den anden Side maa det jo indrømmes, at Avlen i nært Slægtskab er et virksomt og kraftigt Middel til at danne udprægede, stærkt udviklede Stammer, og at nogle af de bedste Husdyrstammer ere fremkomne ad denne Vej, men det maa da heller ikke glemmes, at det kun er ved et overordentlig omhyggeligt Udvalg og Benyttelsen af kraftige Dyr, at det er lykkedes. — Naar der blev sagt, at det jydsk Kvæg baade er Malt- og Fedekvæg, saa er det sandt i den Forstand, at naar Koen ikke længer egner sig som Maltko, kan den med Fordel fedes. Men Sagen er saa dog egentlig, at den tjener os i 10 Aar som Maltko, men kun i 1 Aar som Fededyr, og det bliver da selvfølgelig en Hovedsag for os at gjøre den saa flittet som mulig til den tiaarige Benyttelse, altsaa som Maltko, selv om dens Evne til Fedning derved skulde lide; men da en god Maltko maa være et bredt, dybt og kraftigt Dyr, saa saa vi netop derved et Dyr, som kan lade sig fede og bringe op til en Vægt af 11—1300 Pd., og som altsaa ogsaa for saa vidt er et fordelagtigt Dyr for os; derimod maa som sagt fastholdes, at Udviklingen af dets Fedeanlæg ikke maa trykke dets Maltsevne.

Møllejeer Tr o l d a h l, fra Graa-Mølle. Det er jo ikke noget Nyt at indføre fremmede Racer her i Landet, det har fundet Sted i mange Aar, og uden at vække stærk Opsigt, men naar man i den sidste Tid er bleven saa allarmet ved den nu begyndte Indførsel af Korthornskvæg, saa at Striden om hvorvidt den maa ansees for heldig eller ikke kommer frem saavel i offentlige som private Møder, hvor Mænd, der interessere sig for Jyllands Husdyravl, samles, saa er Grunden vel nærmest den, at man erkjender, at Korthornet er en overlegen Race, hvorved Faren for vor egen nationale Races Bestaaen bliver saa meget større. Og særlig finder man, at Husdyrene staa Fare for at blive simple, fordi man fortrinsvis vil bruge de bedste jydskt Røer i Besætningen til Krydsningen med de Korthornstyre, som nu i ikke saa ringe Tal indføres og opstaldes til Benyttelse i mange Egne. Men Husdyrene ere i Fare ved den stærke Udvikling, Mejeridriften har taget; thi idet denne er forceret stærkt frem, er Opmærksomheden naturligvis særlig faldet paa at udvikle hos Mælkedvæget alt, hvad der kan falde ind under Begrebet Mælketegn, og ved en ensidig Forcering heraf har man ofte glemt at tillægge Legemets kraftige Bygning den tilbørlige Vægt, skjøndt det er ligesaa vigtigt for den levende som for den døde Maskine, at der er Kraft i dens Bygning, hvis den skal kunne holde ud at præstere meget Arbejde, levere en stor Ydelse. Men netop fordi vi have lagt for stor Vægt paa Mælketegnene og for lille paa Bygningen, ere vore Røer gaaede tilbage i de senere Aar til stort Tab for Agerbruget; thi i dette ere Husdyrene paa en Maade Hovedsagen, idet de samtidig med at give os det væsentlige Pengendbytte af vor Bedrift, levere vore Markter gennem Gjøbningen den nødvendige Kraft til at vedligeholde deres Frugtbarhed. Det gjælder da selvfølgelig om, at vor Kvægbesætning, der samtidig er vor Mælk-, Kjød- og Gjødningsproducent, er af en saadan Art, at den udretter alle Arbejderne og ikke blot et enkelt af dem paa den bedste og billigste Maade. Dette vil naaes ved ikke at drage for skarpe Linier mellem Kjød- og Mælkedvæg, men derimod søge at udvikle en Stamme, som kan bruges i begge Retninger. Og i denne Retning troer han, at en Krydsning af det jydskt Kvæg med Korthorn, som har ængstet saa mange, vil være paa sin Plads. Han har altid taget Ordet for en planmæssig og systematisk Krydsning med Korthorn, overbevist om, at den vil blive et Gode for vort Land, men er naturligvis samtidig en lige saa bestemt Modstander af en tilfældig, planløs Krydsning, som kun ledes af Luner og Indfald, thi at en saadan kun kan gjøre Skade ved at ødelægge det Gode, vi have, uden at skaffe noget Bedre istedet, er unægteligt.

Men hvis de ledende Kræfter i Agerbruget ville slutte sig sammen og støtte en rationel gennemført Krydsning med Korthorn, ligesom de have sluttet sig sammen og baaret Mejerisagen frem til dens nuværende høje Standpunkt, er han overbevist om, at der ad denne Vej vil kunne ydes vor Husdyravl og derigjennem vort Fædreland store Tjenester.

Inspektør B u s. Den sidste ærede Taler fremsatte 2 Bemærkninger, der maasse ikke vare mente saa skarpt, som de bleve sagte, men som ikke bør henstaa uimodsagte. 1, Der blev sagt, at vore Hundyr ere i Fare, ja at de endog i de senere Aar ere gaaede tilbage, fordi vi ensidig udvikle deres Malkeevne; hertil skal kun svares, at denne ensidige Udvikling dog har forvoldet, at der nu udføres 117,000 Edr. Smør aarlig, medens der for saa Aar siden kun udførtes 40,000 Edr. — 2, Der blev dernæst sagt, at vi skulde samtidig søge at udvikle vort Kvæg som Malke- og som Fødebyr; og det vilde naturligvis være rigtigt, om det kunde ske uden at der maatte gjøres Afkald i den ene eller den anden af disse Retninger; men da dette ikke lader sig gjøre, maa Taleren fra Mejeriejerens Standpunkt hævde, at Malkeevnen er 10 Gange saa vigtig som Fødeevnen; naar vi se, at en Ko i en Besætning ofte giver indtil 1000 Potter mere end en anden, hvilket svarer til en Merindtægt af mindst 50 Rd., saa er det indlysende, at for Mejeriejeren er det af dominerende Vigtighed at saa Malkeevnen udviklet saa højt som muligt; men dette staaer ingenlunde i Modstrid med at vi kræve en god, bred og dyb Bygning, altsaa samtidig have en Ko, der, uden just at være udviklet som Fødeko, dog lader sig fode med Fordel, naar den skal udgaa af Mejeribesætningen.

Dyrlæge J e p p e s e n, Slagelse, henleder Opmærksomheden paa Vigtigheden af at paavirke de mindre Opdrættere, saa de blive gode Opdrættere med den nødvendige Fagkundskab, og at de lade sig lede af Naturlovene og ej af kortsynede Regler. Erfaringen skal ganske vist for en Del være den praktiske Mandes Læremester, men ikke blot hans egen Erfaring, thi den er for snæver, men den som er hentet fra en videre Kreds, og som er det egentlige Grundlag for Videnskaben i Husdyravl. Blandt Midler til at sprede Kjendskab til Husdyrbrugets Principer og til at fæstne Kjendskabet til de Racers og Stammer, som efterhaanden søges dannede herhjemme, omtaler han sluttelig, at et Tidsskrift for Husdyrbruget rimeligvis i særlig Grad vilde kunne tjene.

Dyrlæge O p p e r m a n n: Der har været og er ganske vist endnu mange Steder en Fare for at man lægger for stor Vægt paa Forfinelsen af vore Hundyr, f. Ex. paa en overordentlig fin

Hud; men for de bedre Opdrætteres Vedkommende maa vi dog sige, at denne Eensfaldighed er et tilbagelagt Standpunkt, og vi se f. Ex. i Stats. Tesdorpf's Samling paa Dyrskuet, at en kraftig Bygning og en udpræget Malkeevne kan forenes. Om det end maa indrømmes, at flere af vore bedste Racer, f. Ex. Korthorn, væsentlig ere baarne frem ved nær Slægtavl, saa maa han dog fastholde, at der kan være Fare derved, og at mangt et Sygdomsanlæg, f. Ex. Tuberkulosen, der ofte længe kan holde sig skjult i Besætningerne, hyderlig potenseres ved nær Slægtavl, og da ofte tilsidst bryder ud som en Svøbe, der udrydder og tilintetgjør mange Aars ihærdige Bestræbelser netop i samme Øjeblik, da vi synes at være Maalet nær og at have bragt vor Stamme hen til at faa den smukke Form eller de udprægede Egener, som vi have attraaet. Om vi derfor end ofte med Fordel kunne gjøre de første Stridt ved Dannelsen af en Stamme ad Sambyrdsavlens Vej, saa bør vi dog saa snart som mulig frigjøre os for dette Hjælpemiddel, og ved at bringe friskt Blod ind i Besætningen søge at bevare dens Sundhed, thi det er ikke blot de stærkt udviklede Kjød- og Fededyr, saaledes som Svin og Kjødsfaar, der blive svage og trænge til friskt Blod, men ogsaa for Ulbfaarenes Vedkommende haves i Tyffland en lignende sørgelig Erfaring ved en forceret Brug af Sambyrdsavl, thi det er i Stammer dannede ad denne Vej, at den saakaldte „Onaver-sygdom“ brød ud og tilintetgjorde i Løbet af kort Tid de smukke Resultater, man troede at have naaet.

Vicepræsidenten, Kammerherre Lüttichau, udtalte, idet han hermed sluttede Diskussionen, at der vel næppe var Nogen, der havde ventet, at det stillede Spørgsmaal her skulde finde sin endelige Besvarelse, og at der derfor heller ikke kunde eller burde fattes nogen Resolution om den foreliggende Sag; men idet han takkede Indlederen og de andre Talere, udtalte han sluttelig Ønsket om, at der vedblivende maatte arbejdes videre paa at bringe Klarhed i dette for vort Husdyrbrug saa vigtige Spørgsmaal.
